

og fandt da Berthas forældre i sit hjem. De var vist blevet syvendedags-adventister, og det talte Hans Peter ikke. Bertha havde nydt sin uafhængighed, mens Hans Peter var borte, nu kom han pludselig og ville bestemme og tilmed vise hendes forældre bort. Børnene var endvidere trætte af hans filosofi, som lød på »hårdt arbejde – ingen legs. For Hans Peter var det adspredelse nok at komme i kirke, men børnene mente ikke helt det samme.

Når Hans Peter arbejdede ved Randis hjem, insisterede Bertha på, at de skulle spise frokost hos hende. Der var et stykke vej at gå, og en dag sagde en af mændene til Randi, om de ikke lige kunne spise hos hende, og så var det slut med frokost hos Bertha – men ikke uden biere følelser. Som nævnt endte det med, at Hans Peters søndagstøj kom til at hænge i Randis skab.

Hans Peter levede nu kun hos Randi, men han sørgede for, at Berthas lader altid blev fyldt med hør og korn.

Hans Peter og Randis datter, Martha, huskede sin far for, at han ikke ville købe skolebøger til hende, og at hun derfor ikke kunne komme i skole. Søndagsskolen måtte hun også undvære, da hun ikke havde en pæn kjole. Hans Peter kunne ikke se, at piger behøvede lære så meget.

Hermed forlader vi Hans Peter. Han har selv skrevet sit livs erindringer, som han førte ind i kladdehæfter. Disse optegnelser blev i 1974 renskrevet og forsynet med noter og tilføjelser af Marthas søn, Don H. Smith, i Washington. Renskriften fylder hele 100 sider og giver en fyldigt billede af Hans Peters emigration, hans mission i Danmark og livet i Utah.

Hans Peter blev aldrig god til at tage sig af sine børn, men i offentlige forhold var han en mand, der kunne stå frem og tale for en sag. USA var for ham det største og det bedste land i verden. I Danmark kunne han højst have drevet det til at arbejde for en dygtig gårdmand, hvorimod USA var mulighedernes land, og Hans Peter greb mulighederne. Han døde højt respekteret i februar 1939 – 95 år gammel, frisk og i vigør til det sidste.